

— Ти ли? Не бѣ ли момчето? строго запитала змията.

— Азъ — твърдо отговорила Катя. Васко мълчалъ.

Като треперѣла съ цѣлото си тѣло, Катинка дошла съвсѣмъ близо и протегнала ржка. Змията се провлѣкла и се обвила около ржката ѝ. Въ сѣщото врѣме свѣтлината, що излизала отъ змията, изчезнала. Змейската кожа се разпукала и прѣдъ Катя застанала една красива царкиня,

богато облѣчена, обсипана съ безцѣнни камъни, а на главата ѝ блѣстѣла елмазена корона, окрасена съ вѣнецъ отъ хубави цвѣта...

— Благодаря ти, моя малка спасителко, казала любезно царкинята, като подала на Катя ржка. — Като откъсна гъбицата, ти развали ма-

гията на злата вещица и ме прѣвърна въ моя сжщински видъ. Много години се изминаха, отъ когато една зла вещица ме прѣобърна въ змия. Тя ме прокле да бжда змия до тогава, до когато нѣкой откъсне гъбицата подъ старото дърво,